

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch - 14/4/2015

Chương 5

Tuyết đã tan, ngôi nhà và khu vườn lại bắt đầu ca hát với nước. Tôi đã ở Hagi được sáu tháng. Tôi học đọc, viết và học vẽ. Tôi đã học nhiều cách giết người, mặc dù chưa có dịp thực hành. Tôi có thể nghe nhịp đập tim của người khác mà đoán ý định của họ. Tôi cũng học những kỹ năng hữu ích khác, không hẳn do Kenji chỉ dạy, mà do khai thác từ khả năng bẩm sinh. Tôi có thể xuất hiện cùng lúc ở hai nơi khác nhau, trở thành vô hình, có thể làm im mồm mấy con chó bằng cách nhìn chúng khiến chúng ngủ ngay lập tức. Tôi tự khám phá khả năng này và giữ kín không cho Kenji biết. Chính ông ta đã dạy tôi phải thủ đoạn.

Tôi sử dụng những kỹ xảo này khi nào cảm thấy buồn chán vì bị giam hãm trong nhà làm những việc thường ngày không ngưng nghỉ như học, tập tành, và vâng lời hai ông thầy nghiêm khắc. Đối với tôi thật là dễ dàng đánh lừa đám lính gác, làm cho mấy con chó ngủ, và lén ra khỏi nhà chẳng ai thấy. Ngay cả Ichiro và Kenji cũng đã bị tôi lừa vài lần, khi tưởng tôi ngồi đầu đó trong nhà chăm chỉ với giấy mực, đầu biết rằng tôi đang cùng Fumio lang thang trong các ngõ hẻm chung quanh bến cảng, hay đang bơi dưới sông, hay lắng nghe thủy thủ và ngư phủ khéo chuyện, đang thở hít bầu không khí trộn lẫn mùi muối, mùi cây gai dầu của lưới hay dây thừng, mùi tôm cá sống, luộc chín, nướng, hầm làm bao tử chúng tôi sôi lên vì đói. Tôi nghe nhiều giọng nói khác nhau, của những người từ phía Tây, từ các đảo, và cả từ đất liền. Tôi lắng nghe những câu chuyện mà người trong cuộc không ngờ đang bị nghe trộm, và từ đó biết được đời sống của người dân, nỗi sợ hãi cũng như những ước mơ của họ.

Đôi lúc tôi lang thang một mình, bơi qua bên kia sông hay đi qua đặng cá. Tôi thám hiểm những vùng đất ở xa, sâu bên trong núi, ở đó nông dân có những cánh đồng bí mật, che dấu dưới nhiều hàng cây không ai thấy và do đó không bị đánh thuế. Tôi thấy chồi non xanh của lá cây ở các bụi rậm, nghe rừng cây đẻ bưng sống với tiếng côn trùng vo vo tìm kiếm nhụy phấn trên các bông hoa màu vàng. Tôi cũng nghe nông dân rì rầm như côn trùng, cẩn thận không ngưng về các quan Otori, về gánh nặng sưu thuế tăng mãi. Và thỉnh thoảng tên ngài Shigeru được nhắc đến, tôi biết hơn một nửa dân

chúng bất mãn vì các thúc phụ của ngài đang ngự trị trong lâu đài thay vì chính ngài Shigeru. Đây là tội phản nghịch, nên họ chỉ nói trong đêm tối hay sâu trong rừng là nơi không ai có thể nghe lỏm được trừ tôi, và tôi không nhắc đến chuyện này với bất cứ ai.

Mùa xuân thành linh xuất hiện trên cảnh vật; khí trời ấm áp, cả bầu trời như đầy sức sống. Tôi bồn chồn không hiểu lý do. Tôi tìm kiếm một điều gì đó không rõ là gì. Kenji dẫn tôi đến khu nhà thổ cho tôi ngủ với gái, không biết là tôi đã đến nơi đó với Fumio, nhưng tôi cũng chỉ giải thoát được lòng khao khát trong phút chốc. Những cô gái làm tôi thèm muốn nhưng cũng làm tôi cảm thấy thương hại. Họ làm tôi nhớ lại những đứa con gái cùng lớn lên với tôi ở làng Mino. Bọn chúng đều có cùng hoàn cảnh, bị gia đình bán cho nhà thổ vì đói kém. Một số còn quá trẻ, không lớn hơn những đứa con nít bao nhiêu. Tôi tìm kiếm gương mặt của em tôi trong đám con gái này. Mặc dù xấu hổ nhưng tôi không sồn lòng.

Lễ hội mùa xuân đến, người ta chen chúc nhau ngoài đường và ở đền thờ. Trống đánh mỗi đêm, những tay đánh trống ướt đẫm mồ hôi trên tay trên mặt, lóng lánh dưới ánh đèn lồng, như bị ma ám nên không biết mệt. Tôi không cưỡng được cơn sốt hoan lạc, mê mẩn điên cuồng của đám đông. Đêm đó tôi đi chơi với Fumio, theo sau một đám đàn ông phấn khích đang rước tượng thánh trên các ngã đường. Vừa giã từ Fumio tôi bị đám đông xô đẩy suýt dẫm lên một gã đàn ông. Hẳn quay lại và tôi nhận ra gã: đó là người đã ở lại nhà chúng tôi ở Mino một đêm và cảnh cáo về dã tâm của Iida. Đó là một người đàn ông lùn mập có khuôn mặt xấu xí nhưng lanh lợi, một kẻ bán rong thỉnh thoảng ghé qua làng Mino. Trước khi quay đi tôi thấy trong mắt hẳn ta như lóe một tia nhìn nhận ra tôi và có lẫn một chút thương hại.

Hẳn la lên như át tiếng ồn của đám đông, "Tomasu!"

Tôi lắc đầu, làm mắt trơ mày lạnh nhưng hẳn vẫn khẳng khẳng. Hẳn kéo tôi ra khỏi đám đông vào một con hẻm. "Tomasu, phải cậu không – thằng nhỏ ở làng Mino?"

"Ông lầm rồi. Tôi không biết ai tên Tomasu hết."

"Ai cũng nghĩ cậu đã chết!"

"Tôi không hiểu ông nói chuyện gì." Tôi cười, như thể đó là một câu chuyện đùa, và cố chen mình trở lại với đám đông. Hẳn chụp cánh tay và giữ tôi lại,

và khi hắn mở miệng tôi biết trước hắn sẽ nói gì.

“Mẹ cậu đã chết. Họ giết bà. Họ giết cả làng. Cậu là người duy nhất còn sống sót! Nhưng làm sao cậu trốn thoát được?” Hắn cố kéo mặt tôi lại gần. Tôi có thể ngửi mùi hơi thở và mùi mồ hôi của hắn.

“Ông say rồi, ông già! Mẹ tôi còn sống mạnh khỏe ở Hofu, lần cuối tôi nghe tin bà.” Tôi đẩy hắn ra và đưa tay rờ con dao. “Tôi là người của Otori.” Tôi tỏ vẻ giận dữ, không cười nữa.

Hắn thụt lùi. “Công tử tha lỗi cho tôi. Tôi nhìn sai rồi. Giờ tôi đã thấy công tử không phải là người tôi nhầm tưởng.” Hắn hơi say nhưng sợ hãi đã làm hắn nhanh chóng tỉnh rượu.

Vài ý nghĩ lướt nhanh qua đầu tôi, bức thiết nhất là bây giờ tôi phải giết người đàn ông này, một kẻ bán rong vô hại trước đây đã khuyến cáo gia đình tôi về Tohan. Tôi biết đích xác phải làm gì: tôi sẽ dẫn hắn vào sâu trong hẻm, làm hắn mất thăng bằng, thọc con dao vào mạch máu chính trên cổ hắn, rạch lên, và để hắn té xuống như một thằng say, chảy máu cho đến khi chết. Ngay cả nếu có ai nhìn thấy cũng không ai dám bắt tôi.

Đám đông vừa đi qua; con dao đang ở trong tay tôi. Hắn quỳ xuống, đầu cúi sát đất, ấp úng cầu xin tha mạng.

Ta không thể giết hắn, tôi tiếp tục suy nghĩ, không cần thiết phải giết hắn. Hắn đã xác định ta không phải là Tomasu, và ngay cả nếu hắn nghi ngờ, hắn cũng chẳng dám nói cho ai biết. Dù sao thì hắn cũng là một người Hidden.

Tôi quay đi và để cho người ta đưa đẩy đến tận cổng đền. Tôi lách khỏi đám đông và đi về con đường chạy dọc theo bờ sông. Chỗ này vắng người và tối nhưng tôi vẫn còn nghe tiếng la hò của người xem hội, tiếng tụng kinh của thầy cúng và tiếng chuông chùa buồn tẻ. Sóng dưới sông đập vào và kéo ra từ những con thuyền, cầu tàu và đám lau sậy. Tôi còn nhớ đêm đầu tiên ở nhà ngài Shigeru. *Con sông luôn luôn ở trước cửa nhà. Thế giới luôn luôn hiện diện ở ngoài kia. Và chúng ta phải sống trong thế giới đó.*

Mấy con chó ngái ngủ hiền lành, nhìn theo khi tôi đi qua cổng, nhưng đám lính gác thì không biết. Trong những trường hợp như thế này tôi thường lén vào phòng canh và làm chúng kinh ngạc, nhưng tối nay tôi không còn bụng dạ nào để đùa dỡn. Tôi chưa chút nghĩ rằng chúng chậm chạp và lơ đãng, thật dễ dàng nếu một tay thích khách của Bộ-Lạc muốn lén vào nhà, như đã

xảy ra trước đây. Tôi bỗng cảm thấy ghê tởm cho cái thế giới đầy mờ ám, tráo trở, và những thủ đoạn mà tôi thật rành rỏi. Tôi ao ước được trở lại làm thằng nhỏ Tomasu, mỗi buổi chiều chạy xuống núi trở về nhà với mẹ.

Khóe mắt tôi như cháy bỏng. Khu vườn đầy mùi thơm và âm thanh của mùa xuân. Những đóa hoa nở sớm phản chiếu dưới ánh trăng một màu trắng mỏng manh. Sự tinh khiết của những bông hoa trắng như đâm vào tim tôi. Tại sao thế giới có thể vừa xinh đẹp vừa ác nghiệt như thế này?

Những ngọn đèn trên hành lang chập chờn trong gió nhẹ. Kenji ngồi trong bóng tối. Ông ta gọi tôi, "Ngài Shigeru cần nhìn Ichiro vì đã để cậu sống đi. Ta mới bảo rằng, "Ngài có thể làm một con chồn thuần lại nhưng không thể làm nó trở thành con chó nhà được!" Ông ta thấy rõ mặt tôi khi tôi bước vào chỗ sáng. "Chuyện gì vậy?"

"Mẹ tôi đã mất." *Chỉ có con nít mới khóc. Người lớn phải chịu đựng.* Thằng nhỏ Tomasu trong tim tôi đang khóc nhưng Takeo mắt vẫn ráo.

Kenji kéo tôi lại gần và hỏi nhỏ, "Ai nói cho cậu biết?"

"Một người tôi gặp trước đây ở làng Mino có mặt ở đền thờ lúc nãy."

"Hắn nhận ra cậu?"

"Hắn tưởng vậy. Nhưng tôi đã thuyết phục là hắn nhìn lầm. Nhưng khi hắn tưởng tôi là Tomasu hắn báo tin là mẹ tôi đã mất."

"Ta chia buồn với cậu," Kenji nói chiểu lệ. "Ta hy vọng là cậu đã giết hắn ta."

Tôi không trả lời, không cần thiết. Kenji đã biết trước khi hỏi xong câu hỏi. Kenji cúi tiết đánh mạnh vào lưng tôi, như Ichiro thường làm khi tôi viết sót một nét chữ. "Cậu thật điên rồ, Takeo."

"Hắn ta tay không, vô hại. Hắn quen biết gia đình tôi."

"Đúng như ta vẫn lo sợ. Cậu để lòng trắc ẩn trói tay cậu. Cậu không biết là cái gã cậu tha mạng đó sẽ luôn luôn thù ghét cậu? Những gì cậu đã làm chỉ thuyết phục hắn ta tin rằng cậu chính là Tomasu."

"Tại sao hắn ta phải chết vì số phận của tôi? Hắn chết thì mang lại lợi lộc gì? Chẳng có gì hết!"

"Ta chỉ lo cái miệng của hắn sẽ đem lại tai họa cho cậu," Kenji trả lời và bước vào trong tìm Shigeru.

Tôi không còn được mọi người trong nhà sủng ái nữa, và bị cấm không cho ra phố lang thang một mình. Kenji canh chừng rất kỹ, và hầu như tôi không thể nào lẩn trốn được. Điều đó không ngăn được tôi làm thử. Như mọi khi, tôi phải đối diện với trở ngại mới tìm cách vượt qua. Kenji tức điên lên vì tôi không vâng lời, nhưng kỹ năng của tôi càng phát triển sắc bén hơn, và tôi càng ngày càng thấy tự tin hơn.

Sau khi Kenji kể chuyện tôi đã thất bại trong vai trò sát thủ, ngài Shigeru nói chuyện với tôi về cái chết của mẹ tôi. "Con đã khóc cho mẹ con trong đêm đầu tiên chúng ta gặp gỡ. Bây giờ con không thể để lộ một dấu hiệu đau buồn nào hết, vì con không biết có ai đang theo dõi con."

Nỗi buồn đau vì thế nằm trong tim tôi, không lộ diện. Ban đêm tôi yên lặng nhắm những lời kinh của người Hidden cầu nguyện cho linh hồn mẹ tôi và cho các em tôi. Nhưng tôi không đọc kinh tha thứ mẹ tôi đã dạy. Tôi không có ý định yêu mến kẻ thù. Tôi để sự đau buồn nuôi dưỡng ý chí trả thù.

Đêm đó cũng là lần cuối tôi gặp Fumio. Khi tôi trốn được Kenji và đi đến cảng thì những con tàu của gia đình Terada đã biến mất. Những ngư phủ kể lại tôi nghe rằng họ đã bỏ đi một đêm trước vì không chịu nổi sưu thuế và các quy định bất công. Người ta đồn đãi họ bỏ đi Oshima, là nơi mà trước đây gia đình Terada cư ngụ. Với cái đảo ở vùng xa xôi đó làm căn cứ, họ chắc sẽ trở thành cướp biển.

Khoảng thời gian này, trước khi mùa mưa bắt đầu, ngài Shigeru trở nên rất quan tâm đến việc xây dựng và tiến hành kế hoạch xây phòng uống trà nổi vào cuối căn nhà. Tôi tháp tùng ngài đi chọn gỗ, những thân cây gỗ bách hương sẽ được dùng làm cột đỡ mái và sàn nhà, những tấm ván gỗ cây bách cho các bức tường. Mùi gỗ xẻ làm tôi nhớ đến núi rừng, các ông thợ mộc có tính cách giống đàn ông ở làng tôi, dáng lăm lì nhưng thỉnh thoảng bật ra những tràng cười lớn từ các câu nói đùa khó hiểu. Tôi bỗng trở lại thói quen nói chuyện bằng ngôn ngữ mộc mạc trước đây, sử dụng những từ ngữ ở quê làng tôi mà mấy tháng nay tôi không dùng. Thỉnh thoảng tôi làm họ cười khúc khích vì những tiếng lóng ở làng Mino.

Ngài Shigeru tỏ ra thích thú tìm hiểu các công đoạn xây dựng, từ việc đốn cây trong rừng đến lúc đưa bào những tấm ván, và những phương pháp làm sàn khác nhau. Chúng tôi đi đến xưởng gỗ nhiều lần với ông thợ cả, Shiro, một người hình như được tạo bằng vật liệu ông ta rất mến yêu là gỗ, anh em

với bách hương và cây bách. Shiro nói về tính chất và linh hồn của từng loại gỗ, và những gì gỗ đem từ rừng núi về nhà.

“Mỗi loại gỗ có âm thanh riêng của nó. Mỗi ngôi nhà có một giọng ca riêng biệt.”

Tôi cứ tưởng một mình tôi biết ngôi nhà có thể ca hát. Tôi đã lắng nghe ngôi nhà của ngài Shigeru trong nhiều tháng qua, đã nghe tiếng ca của nó nhẹ dần vào âm nhạc mùa đông, đã nghe âm thanh những cây đà, bức tường bị ép xuống dưới sức nặng của tuyết, đông lại và tan ra, co lại và giãn ra. Giờ thì ngôi nhà đang hát với âm thanh của nước.

Shiro quan sát tôi như thể ông biết tôi đang nghĩ gì.

“Tôi nghe rằng ngài Iida cho làm một sàn nhà có thể hát như chim họa mi,” Shiro nói. “Nhưng ai lại cần một sàn gỗ biết hát như chim trong khi nó đã có bài hát riêng?”

“Mục đích của sàn gỗ đó là gì?” Ngài Shigeru hỏi một cách thản nhiên.

“Ngài Iida sợ bị ám sát. Sàn gỗ đó là một biện pháp phòng vệ. Không ai có thể vượt qua sàn gỗ mà không làm cho nó kêu lên.”

“Sàn gỗ đó được làm như thế nào?”

Người thợ già lấy một miếng gỗ của cái sàn đang làm dở và giải thích cách các khớp được nối nhau thế nào để tạo ra tiếng kêu kẹt. “Tôi nghe là ở kinh đô cũng có loại sàn này. Hầu hết người ta muốn cái sàn gỗ yên tĩnh. Cái nào phát ra tiếng kêu đều phải làm lại. Nhưng Iida không thể ngủ vào ban đêm. Ông ta sợ thích khách lén vào hại ông – và bây giờ thì ông ta nằm thức vì sợ cái sàn sẽ kêu lên!” Shiro cười khúc khích một mình.

“Lão có thể làm một cái sàn gỗ như vậy không?” Ngài Shigeru yêu cầu.

Shiro nhìn tôi cười. “Tôi có thể làm cái sàn thật yên tĩnh đến Takeo cũng không nghe được. Tôi nghĩ là có thể làm một cái sàn biết hát.”

“Takeo sẽ phụ giúp lão,” ngài Shigeru tuyên bố. “Takeo cần biết mọi chi tiết về cái sàn đó.”

Lúc đó tôi không dám hỏi tại sao. Tôi có một ý nghĩ nhưng không muốn nói thành lời. Câu chuyện tiếp tục về cái phòng uống trà, và trong khi vẫn điều khiển việc xây cất, Shiro làm một cái sàn gỗ nhỏ biết hát, thay thế lối đi ở

hành lang ngôi nhà, và tôi theo dõi cách đặt từng tấm ván, từng khớp nối và từng cái chốt.

Chiyo than phiền tiếng cọt két làm bà nhức đầu, nghe giống như tiếng chuột kêu hơn là tiếng chim hót. Nhưng rồi cả nhà quen dần, và tiếng ồn đó trở thành một phần của tiếng nhạc mỗi ngày của ngôi nhà.

Kenji thật vui với cái sàn mới: ông ta nghĩ rằng cái sàn gỗ sẽ giữ tôi không trốn ra ngoài được. Ngài Shigeru không giải thích vì sao tôi phải biết cách làm cái sàn đó, nhưng tôi nghĩ rằng ông biết cái tác động của nó đối với tôi. Suốt ngày tôi lắng nghe tiếng kêu của cái sàn gỗ. Chỉ nghe âm thanh của nó tôi biết ngay ai đang bước trên sàn. Tôi có thể đoán nốt kế tiếp của bài nhạc do cái sàn tạo ra. Tôi cố gắng đi trên sàn thế nào để không đánh thức những con chim của sàn gỗ. Chuyện này thật là khó khăn – vì Shiro đã làm thật tốt cái sàn biết hát – nhưng không phải là không thể được. Tôi đã quan sát khi cái sàn được làm. Tôi biết cái sàn chẳng có phép phù thủy gì. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi tôi vượt qua được cái sàn mà không phát ra tiếng động. Với một sự kiên nhẫn điên cuồng, mà giờ đây tôi biết đó là một tính chất của Bộ-Lạc, tôi thực tập đi trên sàn.

Những cơn mưa bắt đầu. Một đêm nọ tôi không ngủ được vì trời quá nóng và ẩm ướt. Tôi ngồi dậy đi đến bể nước để uống, sau đó đứng ở cửa nhìn cái sàn trải dài trước mắt. Tôi biết là mình sẽ bước qua cái sàn này mà không đánh thức ai hết.

Tôi di chuyển nhanh nhẹn, tôi biết nên đặt chân ở đâu và nặng nhẹ thế nào. Những con chim vẫn nằm yên tĩnh. Tôi cảm thấy một khoái cảm sâu sắc, không phải phấn khích, vì đã luyện tập được những kỹ năng của Bộ-Lạc, cho đến khi tôi nghe tiếng thở, và quay lại thì thấy ngài Shigeru đang nhìn.

“Ngài nghe hay sao?” Tôi hỏi, vẻ thất vọng.

“Không. Ta thức dậy từ nãy giờ. Con có thể làm lại không?”

Tôi vẫn ở tư thế lom khom thêm một lát, tự lắng mình vào bản thân theo phương pháp của Bộ-Lạc, gạt hết mọi chuyện ra khỏi tâm thức, chỉ lắng nghe tiếng động của đêm tối. Và tôi chạy trở lại bằng qua sàn. Những con chim họa mi của sàn gỗ tiếp tục ngủ say.

Tôi nghĩ về Iida đang nằm thức ở Inuyama, lắng nghe sàn gỗ biết hát. Tôi tưởng tượng mình đang lén băng qua sàn về phía ông ta, hoàn toàn im lặng,

hoàn toàn không thể phát hiện được.

Nếu ngài Shigeru cũng suy nghĩ như tôi, ông không nói ra. Ông ta chỉ nói: "Ta thất vọng về Shiro. Ta cứ tưởng cái sàn sẽ đánh bại được con."

Cả hai chúng tôi không nói ra, nhưng câu hỏi "*Liệu cái sàn của Iida có thể đánh bại tôi?*" vẫn lơ lửng trong tâm trí chúng tôi, trong không khí nặng nề của một đêm tháng sáu.

Phòng uống trà đã làm xong, và chúng tôi thường uống trà ở đó vào chiều tối, làm tôi nhớ lại lần đầu tiên được uống thứ trà xanh đắt tiền do phu nhân Maruyama pha. Có lẽ ngài Shigeru xây phòng uống trà để nhớ đến phu nhân mặc dù ngài chẳng bao giờ nói ra. Ở cửa phòng là một cây hoa trà hai thân quấn vào nhau; có thể chính dấu hiệu tình yêu vợ chồng này là đầu đề cho mọi người nói về nhu cầu hôn nhân. Đặc biệt là Ichiro thường thúc giục ngài Shigeru tìm kiếm người hôn phối. "Cái tang của mẹ ngài và em ngài đã là cái cố lâu nay. Nhưng ngài sống một mình đã gần mười năm rồi, và không có con cái gì hết. Chuyện đó thật chưa nghe bao giờ!"

Những người hầu kháo nhau về chuyện đó, quên rằng tôi có thể nghe họ ở bất cứ chỗ nào trong nhà. Nói chung thì những xầm xì của họ cũng gần với sự thật, mặc dù chính họ không tin lắm. Họ kết luận rằng ngài Shigeru chắc đang yêu một người không thích hợp hay không thể cưới được. Các cô thì thờ dài cho rằng ông chủ và người tình đã thề nguyện thủy chung nên các cô không được ông chủ mời vào giường. Các bà thì thực tế hơn cho rằng chuyện đó chỉ có trong thi ca còn trong đời thường thì không thể xảy ra với giai cấp tướng quân. Haruka, con hầu bạo dạn nhất, trả lời với một tràng cười rúc rích: "Có thể ông chủ thích mấy cậu trai hơn. Hãy hỏi Takeo xem sao!" Nghe vậy Chiyo trả lời rằng thích con trai là một chuyện, còn hôn nhân là một chuyện khác. Hai chuyện đó không dính dáng gì đến nhau.

Ngài Shigeru tránh không trả lời những thắc mắc về hôn nhân, và nói rằng ông đang bận tâm đến chuyện nhận Takeo làm con nuôi. Đã mấy tháng nay không có tin gì từ bộ tộc, chuyện con nuôi vẫn còn là một đề tài bàn cãi. Bộ tộc Otori có nhiều vấn đề cấp bách hơn, Iida đã tiến hành chiến dịch mùa hè ở phía Đông, và lần lượt từng thái ấp hoặc phải theo phe bộ tộc Tohan hoặc bị tấn công và tiêu diệt. Iida sẽ sớm quan tâm trở lại vùng Trung Thổ. Tộc Otori lâu nay đã quen với hòa bình, hai thúc phụ của ngài Shiegru không muốn đối đầu với Iida và đưa vùng này vào chiến tranh lần nữa. Tuy nhiên ý

tưởng thần phục tộc Tohan làm ray rút hầu hết mọi người.

Hagi căng thẳng và đầy dẫy tiếng đồn đãi. Kenji thì lo lắng, và thường xuyên canh chừng tôi làm tôi cảm thấy khó chịu.

“Gián điệp của Tohan đến đây càng lúc càng nhiều. Không sớm thì muộn sẽ có người nhận diện được Takeo. Hãy để tôi đem cậu ta đi,” Kenji đề nghị.

“Khi nó được nhận làm người của Otori và được bộ tộc bảo vệ thì Iida sẽ phải nghĩ lại chuyện đụng đến nó,” ngài Shigeru trả lời.

“Tôi nghĩ ngài đánh giá Iida thấp. Ông ta dám làm mọi chuyện.”

“Có thể ở phía Đông. Nhưng không thể ở vùng Trung Thổ.”

Họ thường cãi nhau chuyện đó, Kenji tìm cách thuyết phục để được mang tôi đi. Ngài Shigeru thì lẩn tránh, không xem sự nguy hiểm đó là chuyện quan trọng, khư khư với ý nghĩ là một khi tôi được nhận làm con nuôi thì Hagi sẽ là nơi an toàn nhất cho tôi.

Tôi lây sự lo lắng của Kenji. Tôi trở nên cảnh giác thường xuyên, luôn luôn để ý, luôn luôn canh chừng. Tôi chỉ tìm thấy sự yên bình những lúc học tập các kỹ năng mới. Tôi ngày đêm rèn luyện tài năng của mình.

Cuối cùng có tin đến vào cuối tháng bảy: ngài Shigeru sẽ đem tôi đến lâu đài ngày hôm sau, ở đó các thúc phụ của ngài sẽ tiếp nhận tôi và quyết định chuyện nhận tôi làm con nuôi.

Chiyo tắm rửa kỳ cọ tôi, gội đầu và cắt tóc xong thì đem cho tôi một bộ áo quần mới màu sắc thanh nhã. Ichiro ôn lại cho tôi các nghi thức, cử chỉ cũng như ngôn ngữ tôi nên sử dụng, kể cả cách thức cúi đầu chào. “Đừng làm chúng ta thất vọng,” ông tarít vào tai tôi khi chúng tôi sắp rời nhà. “Sau những gì ngài Shigeru đã làm cho cậu, đừng để ngài phải thất vọng.”

Kenji không đi với chúng tôi, nhưng ông ta sẽ theo sau cho đến cổng lâu đài. “Chỉ cần mở lỗ tai lắng nghe,” ông ta nói với tôi – như thể tôi có khả năng làm tất cả mọi chuyện khác.

Tôi cỡi Raku, con ngựa màu xám nhạt có bờm và đuôi màu đen. Ngài Shigeru cỡi con ngựa đen Kyu đi trước tôi với năm sáu lính hầu. Khi đến gần tòa lâu đài tôi bỗng thấy sự kinh hoàng như vô chụp lấy mình. Tòa lâu đài lù lù hiện ra trước mặt thật to lớn và uy quyền như khổng chế toàn thị trấn làm tôi mất bình tĩnh. Tôi đang làm gì ở đây, giả vờ như một công tử hay một

chiến binh? Các tướng công Otori chỉ cần nhìn thoáng qua là nhận ra ngay chân tướng của tôi: con của một người đàn bà nông dân và một gã sát thủ. Tệ hơn nữa, tôi cảm thấy thật khó chịu khi bị lộ liễu vì đi qua con đường đông người. Có lẽ mọi người đang quan sát tôi.

Raku cảm nhận được tâm trạng tôi và trở nên căng thẳng. Trong đám đông có bóng người chuyển động làm Raku sợ hãi. Không suy nghĩ, tôi thở chậm lại và thư giãn cơ thể. Raku tức khắc ổn định, nhưng trước đó phản ứng của Raku làm cả ngựa lẫn người xoay ngang, và khi tôi quay đầu Raku trở lại tôi thoáng thấy một người đàn ông trên đường phố. Tôi chỉ thấy mặt hăn ta trong thoáng chốc nhưng tôi nhận ra ngay. Tôi thấy cánh tay áo bên phải của gã lũng lảng. Tôi đã từng phác họa khuôn mặt gã cho ngài Shigeru và Kenji. Chính gã là người rượt đuổi tôi trên đường núi ở làng Mino, và cánh tay phải của gã đã bị Jato chém đứt.

Gã ta không có vẻ đang quan sát tôi, và không cách nào tôi biết được là hăn có nhận ra tôi hay không. Tôi tiếp tục ruổi ngựa về phía trước. Tôi tin là đã không tỏ dấu hiệu gì tôi nhận ra hăn ta. Toàn bộ sự việc xảy ra không hơn một phút.

Thật kỳ lạ chuyện đó làm tôi bình tĩnh. Tôi suy nghĩ: *Đây là chuyện thật không phải trò chơi. Có thể tôi đang đóng vai một người nào đó không phải chính tôi, nhưng nếu tôi không diễn đúng vai trò của mình có thể là chuyện sống chết.* Và rồi tôi lại nghĩ tiếp: *Tôi là một Kikuta. Tôi là người của Bộ-Lạc. Tôi là đối thủ cân sức với bất cứ ai.*

Khi chúng tôi vượt qua bờ hào chung quanh lâu đài tôi nhận ra Kenji trong đám đông, một ông già trong bộ áo quần bạc màu. Cửa chính mở ra và chúng tôi thúc ngựa đi vào khoảng sân trước.

Chúng tôi xuống ngựa. Tùy tùng ở lại với đám ngựa, chỉ có ngài Shigeru và tôi đi theo một người hầu già vào khu dinh thự.

Khu dinh thự trông hùng vĩ, lịch sự và nằm ở phía hướng ra biển của tòa lâu đài, được bao bọc bởi một bức tường nhỏ hơn. Một bờ hào bao quanh đến tận bức tường chắn sóng ở bờ biển, và phía trong bờ hào là một khu vườn lớn được thiết kế đẹp đẽ. Một ngọn đồi nhỏ nhiều cây nằm phía sau lâu đài; cao hơn những tàn cây là mái cong của một ngôi đền.

Mặt trời ló dạng trong thoáng chốc làm những tảng đá bốc hơi. Mồ hôi đọng trên trán và dưới nách. Tôi nghe tiếng sóng biển đập vào đá dưới chân tường

và ước gì mình được bơi trong nước.

Chúng tôi cởi giày, và người hầu mang nước đến rửa chân. Người quản gia dẫn chúng tôi vào nhà. Phòng này nối tiếp phòng khác dường như bất tận, phòng nào cũng được trang hoàng lộng lẫy và đắt tiền. Cuối cùng chúng tôi đến một phòng chờ và người quản gia yêu cầu chờ ở đó. Chúng tôi ngồi trên sàn nhà đến gần cả tiếng đồng hồ. Thoạt đầu tôi rất bức bối – vì đó là một sỉ nhục đối với ngài Shigeru, vì vẻ xa hoa lộng lẫy của ngôi dinh thự, mà tôi biết do tiền thuế của nông dân. Tôi muốn nói với ngài Shigeru về việc tôi thấy tên thủ hạ của Iida ở Hagi, nhưng tôi không dám mở miệng, vì ngài Shigeru dường như đang mê mải chiêm ngưỡng bức họa treo trên cửa: một con chim diệc màu xám đứng trong con sông có nước màu xanh của trà, nhìn về rặng núi màu hồng ửng ánh vàng.

Cuối cùng tôi nhớ đến lời khuyên của Kenji và tập trung lắng nghe mọi tiếng động trong ngôi dinh thự. Khác với ngôi nhà của ngài Shigeru, dinh thự này không có tiếng ca của dòng sông, mà có nốt trầm và nghiêm trang, được hòa theo với tiếng trầm bổng của sóng biển. Tôi lắng nghe tiếng bước chân khác nhau của mỗi người trong ngôi nhà này và đếm được tất cả năm mươi ba người. Tôi nghe tiếng của ba đứa trẻ đang chơi đùa với mấy con chó con ở ngoài vườn. Tôi nghe quý bà nói về chuyến đi chơi bằng thuyền mà họ hy vọng sẽ thực hiện được nếu thời tiết không xấu đi.

Tôi nghe tiếng hai người đàn ông nói chuyện với nhau ở sâu trong nhà và tên ngài Shigeru được nhắc đến. Tôi ý thức rằng mình đang lắng nghe hai thúc phụ của ngài Shigeru bàn chuyện kín và không muốn ai nghe lén được.

“Chủ yếu là phải làm thế nào để Shigeru chấp nhận chuyện hôn nhân,” một người nói. Giọng nói đó của người già hơn, nghe mạnh mẽ và khẳng định hơn. Tôi nhíu mày suy nghĩ không hiểu ông ta muốn nói gì. Chẳng phải chúng tôi đến đây để bàn về chuyện nghĩa dưỡng?

“Hắn ta luôn luôn cưỡng lại chuyện tái hôn,” người trẻ hơn trả lời, giọng nghe hơi khác với người kia. “Và một cuộc hôn nhân để có Tohan là đồng minh, là chuyện mà hắn ta luôn luôn chống đối ... Chuyện này đơn giản sẽ làm hắn ta công khai phản đối hơn.”

“Chúng ta đang ở vào thời kỳ nguy hiểm,” người lớn tuổi nói. “Tin tức đến ngày hôm qua về tình hình ở miền Tây. Hình như Seishuu chuẩn bị đối phó với Iida. Arai, lãnh chúa của Kumamoto, cho rằng ông ta bị Noguchi hạ nhục, đang gây dựng một đạo quân để đánh lại Noguchi và Tohan trước mùa

đông.”

“Shigeru có liên lạc với Arai không? Có thể đó là cơ hội hãn ta đang cần...”

“Đệ không cần nói huỵch toẹt ra,” người huynh trưởng nói. “Ta biết rõ là Shigeru được lòng nhiều người trong bộ tộc. Nếu hãn ta trở thành đồng minh với Arai thì bọn chúng có thể chống cự lại Iida.”

“Trừ phi chúng ta ... vô hiệu hóa hãn.”

“Cuộc hôn nhân này là một giải pháp rất tốt. Shigeru sẽ phải đi đến Inuyama, ở đó hãn sẽ bị Iida giám thị một thời gian. Và người vợ tương lai của hãn, Shirakawa Kaede, có tiếng tăm rất là hữu dụng trong trường hợp này.”

“Huynh không có ý nói rằng ...?”

“Đã có hai người đàn ông chết vì có liên quan đến cô ta. Thật là đáng tiếc nếu Shigeru là người thứ ba, nhưng chuyện đó không phải lỗi ở chúng ta.”

Người trẻ hơn bật cười nhẹ một cách khả ố làm tôi muốn giết chết hãn. Tôi thở một hơi dài, cố gắng nén sự tức giận.

“Nếu hãn cứ tiếp tục từ chối lấy vợ thì sao?”

“Chúng ta sẽ đặt chuyện hôn nhân làm điều kiện cho việc hãn xin nhận thẳng nhỏ kia làm con nuôi. Ta thấy chuyện đó chẳng hại gì.”

“Tôi đã cố tìm tông tích thẳng nhỏ,” người trẻ tuổi nói, giọng ông ta ra vẻ mô phạm như một nhà lưu trữ văn thư. “Tôi không nghĩ là nó có thể liên hệ thân thích với bà mẹ của Shigeru được. Trong gia phả không thấy tên tuổi của nó.”

“Ta nghĩ nó là con ngoại hôn,” người lớn tuổi lên tiếng. “Ta nghe người ta kháo nhau nó giống Takeshi.”

“Vâng, diện mạo của nó làm chúng ta khó phủ nhận rằng nó mang giòng máu Otori, nhưng nếu chúng ta cứ nhận hết những đứa con ngoại hôn thì...”

“Bình thường thì dĩ nhiên chuyện đó không thể được, nhưng hiện nay...”

“Đồng ý.”

Tôi nghe tiếng sàn nhà kêu nhẹ khi họ đứng lên.

“Một chuyện cuối,” người huynh trưởng nói. “Đệ đã bảo đảm rằng Shintaro không thể thất bại. Chuyện gì sai sót đã xảy ra?”

“Đệ đã cố gắng tìm hiểu vấn đề. Thăng nhỏ đã nghe tiếng động và đánh thức Shigeru. Shintaro đã nhai thuốc độc tự tử.”

“Thăng nhỏ nghe Shintaro lên vào à? Có phải nó cũng từ Bộ-Lạc không?”

“Có thể lắm. Năm ngoái Muto Kenji xuất hiện ở nhà Shigeru: Tin chính thức là lão ta dạy học ở đó, nhưng đệ không nghĩ là lão ta dạy học bình thường.” Người trẻ tuổi lại cất tiếng cười làm tôi sớn gai ốc. Nhưng tôi cảm thấy khinh thường họ nhiều. Họ đã biết khả năng nghe bén nhạy của tôi, vậy mà họ không thể tưởng tượng được rằng họ đang là nạn nhân, ngay trong nhà họ.

Tiếng bước chân rung nhẹ của họ chuyển động từ phòng trong, nơi họ vừa có cuộc đối thoại bí mật, ra phòng ngoài phía sau những cánh cửa có họa hình.

Một lát sau người đàn ông già trở lại, nhẹ nhàng kéo cánh cửa mở ra và ra dấu chúng tôi bước vào sảnh đường. Hai vị trưởng bộ tộc ngồi bên nhau trên hai ghế thấp. Một số đàn ông quỳ hai bên dọc theo tường. Ngài Shigeru lập tức quỳ xuống cúi đầu chào sát đất, và tôi làm y theo sau khi liếc nhanh hai vị trưởng tộc mà tôi đã ghét tận tim cang.

Người lớn tuổi là ngài Otori Shoichi, cao nhưng không lực lưỡng. Mặt ông ta gầy và có vẻ hốc hác; với bộ râu mép và chùm râu nhỏ ở cằm, tóc đã ngã màu. Người trẻ tuổi hơn là Masahiro, thấp và mập. Ông ta đi ưỡn thẳng người, như những người đàn ông vóc dáng nhỏ bé thường làm. Ông ta không có râu, da mặt tái điếm vài nốt ruồi đen. Tóc ông ta vẫn còn đen nhưng thưa. Những nét đặc trưng của dòng họ Otori ở cả hai người như gò má cao và mũi cong đều bị làm hỏng bởi khuyết điểm ở tính cách làm họ trở nên độc ác và yếu đuối.

“Ngài Shigeru – hiền điệt – cứ tự nhiên,” Shoichi nói một cách hòa nhã.

Ngài Shigeru ngồi lên, nhưng tôi vẫn phủ phục trên sàn.

“Hiền điệt vẫn thường ở trong tâm trí của chúng ta,” Masahiro lên tiếng. “Chúng ta rất lo lắng cho hiền điệt. Sự ra đi của Takeshi, ngay sau cái chết của thân mẫu hiền điệt và cơn bạo bệnh của chính hiền điệt, là một gánh nặng quá mức.”

Những lời lẽ nghe rất tử tế, nhưng tôi biết đó chỉ là đầu môi chót lưỡi.

“Điệt cảm ơn sự quan tâm của thúc phụ,” Shigeru trả lời, “nhưng xin phép thúc phụ được chỉnh sửa một điểm. Đệ Takeshi bị sát hại chứ không phải chỉ qua đời.”

Shigeru nói một cách thản nhiên không xúc cảm, như chỉ phát biểu một sự kiện. Không ai trong phòng có phản ứng gì. Sau đó là một sự im lặng nặng nề.

Ngài Shoichi phá tan sự im lặng, giả vờ vui vẻ, “Và đây là đứa trẻ mà hiền điệt bảo trợ? Nó cũng được hoan nghênh. Tên nó là gì?”

“Chúng tôi gọi nó là Takeo.” Shigeru trả lời.

“Hình như nó rất thính tai?” Masahiro hỏi và hơi nghiêng người về phía trước.

“Không có gì đặc biệt hết,” Shigeru trả lời. “Chúng ta khi còn trẻ đều thính tai.”

“Ngồi lên, cậu bé,” Masahiro nói với tôi. Sau khi tôi ngồi lên ông ta quan sát khuôn mặt của tôi một lúc rồi hỏi, “Ai đang ở trong vườn?”

Tôi nhíu mày như thể ý tưởng đếm bao nhiêu người chỉ mới nảy ra. “Hai đứa nhỏ và một con chó,” tôi đoán chừng. “Một người làm vườn ở gần bức tường?”

“Vậy thì người đoán thử có tất cả bao nhiêu người trong nhà này?”

Tôi khẽ nhún vai nhưng rồi nghĩ như vậy là quá vô lễ nên cố biến thành cử động cúi đầu. “Hơn bốn mươi lăm người? Xin ngài Otori tha lỗi, con không có biệt tài gì.”

“Có bao nhiêu người vậy hiền đệ?” Ngài Shoichi hỏi.

“Năm mươi ba, đệ tin vậy.”

“Khá lắm,” người lớn tuổi khen, nhưng tôi nghe tiếng thở phào yên tâm của ông ta.

Tôi lại cúi rạp đầu trên sàn, giữ nguyên tư thế đó, và cảm thấy an toàn hơn.

“Shigeru hiền điệt, lâu nay chúng ta trì hoãn vấn đề nhận con nuôi của điệt chỉ vì chúng ta không nắm chắc tình trạng tinh thần của điệt. Sự đau buồn

hình như đã làm điệt chao đảo mất ổn định.”

“Điệt đã nghĩ kỹ vấn đề này,” Shigeru trả lời. “Con của điệt không còn ai, và giờ đây Takeshi cũng không còn sống, điệt không có người thừa kế. Điệt có nghĩa vụ với đứa nhỏ này, nó cũng có nghĩa vụ với điệt, và những nghĩa vụ đó phải được thành toàn. Đứa nhỏ này đã được chấp nhận trong gia đình của điệt và nó cũng đã chấp nhận làm một thành viên trong gia đình. Điệt yêu cầu rằng tình trạng này cần được hợp thức hóa và đứa nhỏ này được chính thức trở thành một thành viên của bộ tộc Otori.”

“Nó có ý kiến gì không?”

“Nói đi, Takeo,” Ngài Shigeru nhắc tôi.

Tôi ngồi thẳng lên, nuốt nước miếng một cách khó khăn, bỗng nhiên cảm thấy một xúc cảm sâu sắc tràn ngập. Tôi nghĩ về con ngựa, nhút nhát như trái tim tôi bây giờ. “Con mang nợ ngài Otori đã cứu mạng, nhưng ngài không nợ gì con. Niềm vinh hạnh mà ngài Otori dành cho con quá lớn lao, nhưng nếu đó là ý muốn của ngài – và của quý ngài – thì con sẽ chấp nhận với cả tấm lòng. Con sẽ trung thành phục vụ bộ tộc Otori suốt cuộc đời.”

“Vậy thì cứ thế đi,” ngài Shoichi phán.

“Giấy tờ đã chuẩn bị,” ngài Masahiro thêm vào. “Chúng ta sẽ ký ngay.”

“Điệt xin cảm ơn hai thúc phụ thật tử tế và rộng lượng.” Shigeru nói.

“Còn một vấn đề nữa, Shigeru, và chúng ta cần sự hợp tác của hiền điệt.”

Tôi lại phủ phục trên nền nhà. Trái tim co thắt, tôi muốn báo hiệu cho ngài Shigeru bằng cách nào đó, nhưng dĩ nhiên tôi không thể nói được.

“Hiền điệt cũng biết về cuộc thương thảo giữa chúng ta và bộ tộc Tohan. Chúng ta nghĩ rằng đồng minh với họ thì tốt hơn là chiến tranh. Chúng ta cũng biết quan điểm của hiền điệt. Điệt còn trẻ nên vội vàng...”

“Điệt đã gần ba mươi tuổi, không thể gọi là trẻ.” Shigeru nêu sự kiện này một cách trầm tĩnh, như một chuyện không thể tranh cãi. “Và điệt cũng không muốn chiến tranh nếu không có lý do chính đáng. Điệt không chống lại chuyện đồng minh với Tohan, mà chỉ chống lại tình trạng và xử sự của Tohan hiện nay.”

Hai vị thúc phụ không trả lời Shigeru nhưng bầu không khí trong phòng

chùng xuống. Shigeru cũng không nói gì thêm sau khi đã bày tỏ rõ ràng quan điểm của mình – quá rõ khiến hai vị thúc phụ không được hài lòng. Ngài Masahiro ra dấu và người hầu vỗ tay nhẹ, sau đó vài phút trà được đưa vào. Ba vị Otori uống trà, nhưng tôi không được mời.

"Tốt, liên minh với Tohan sẽ được xúc tiến," Ngài Shoichi lên tiếng. "Ngài Ida đề nghị liên minh sẽ được chính thức hóa bằng cuộc hôn nhân giữa hai bộ tộc. Đồng minh thân cận nhất của Ngài Ida là Ngài Noguchi đang bảo hộ một người là tiểu thư Shirakawa Kaede."

Shigeru ngấm nghĩa tách trà đang cầm trong tay. Ngài cẩn thận đặt tách trà xuống tấm trải phía trước mặt và ngồi yên không cử động.

"Chúng ta muốn tiểu thư Shirakawa là hôn phối của điệt," Ngài Masahiro nói.

"Các thúc phụ thứ lỗi, nhưng điệt không muốn lập gia đình lần nữa. Điệt chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái hôn."

"May mắn là có chúng ta nghĩ đến chuyện đó cho hiền điệt. Ngài Ida rất muốn chuyện hôn sự này. Thực tế là vấn đề liên minh phụ thuộc vào cuộc hôn nhân này."

Ngài Shigeru cúi rạp người. Thêm một khoảnh khắc yên lặng kéo dài. Tôi có thể nghe tiếng bước chân từ xa của hai người, người đi sau mang một vật gì đó. Cánh cửa phía sau bật mở, một người đàn ông bước qua cạnh tôi và quỳ xuống. Sau gã là một người hầu bưng bàn viết gỗ sơn mài trên đó có khối mực, viết lông và bột son màu đỏ để đóng triện.

"À, giấy tờ nhận nghĩa tử!" Ngài Shoichi vui vẻ nói. "Đem lại đây."

Viên thư ký quỳ gối lết tới và bàn viết được để trước mặt hai vị. Người thư ký đọc lớn bản thỏa ước. Ngôn ngữ tuy hoa hòe nhưng nội dung khá đơn giản: Tôi được mang tên họ Otori và được hưởng các quyền lợi của một người con trai trong gia tộc. Trong trường hợp có những đứa trẻ ra đời từ cuộc hôn phối sau đó thì quyền lợi của tôi sẽ tương đương nhưng không hơn những đứa trẻ đó. Đáp lại, tôi có nghĩa vụ của một người con đối với Ngài Shigeru, chấp nhận quyền lực của ngài, và thề trung thành với bộ tộc Otori. Nếu Ngài Shigeru qua đời mà không có người nối dõi chính thức khác thì tôi sẽ thừa hưởng gia tài của ngài.

Các ngài Otori cầm dấu triện lên.

"Hôn lễ sẽ được cử hành vào tháng chín," Masahiro nói, "khi Lễ hội Người Chết chấm dứt. Ngài Iida muốn tôi" chúc hôn lễ ở Inuyama. Người nhà Ngài Noguchi sẽ đưa Phu nhân Shirakawa đến. Hiền điệt sẽ gặp bà ta ở đó và cùng đi đến thủ đô."

Dưới mắt tôi những con dấu như treo lơ lửng trong không khí bởi một ma lực nào đó. Vẫn còn kịp để tôi lên tiếng, để từ chối việc được nhận làm nghĩa tử dưới điều kiện như thế, để cảnh báo Ngài Shigeru về âm mưu gài bẫy. Nhưng tôi vẫn im lặng. Sự việc xảy ra vượt quá tầm kiểm soát của con người. Giờ đây chúng tôi nằm trong bàn tay của định mệnh.

"Chúng ta nên đóng dấu chằng, Shigeru?" Masahiro lên tiếng một cách lịch sự vô cùng.

Ngài Shigeru trả lời không do dự. "Xin các thúc phụ đóng dấu. Điệt chấp nhận cuộc hôn phối, và vui mừng đã làm vừa lòng các thúc phụ."

Các con dấu được đóng xuống giấy tờ, và tôi trở thành một thành viên của tộc Otori, là nghĩa tử của Ngài Shigeru. Nhưng cả hai chúng tôi biết rằng khi con dấu của bộ tộc in lên các giấy tờ đó thì nó cũng đóng vào số phận của Ngài Shigeru.

Khi chúng tôi trở về nhà thì tin tức tôi được nhận làm nghĩa tử như thể cơn gió bay về trước và cả nhà đều đã sẵn sàng lễ ăn mừng. Ngài Shigeru và tôi có lý do để không vui mừng trọn vẹn, nhưng Ngài Shigeru như gạt qua một bên những nghi ngại về cuộc hôn nhân xếp đặt và tỏ ra vui mừng một cách chân thật. Cả nhà đều vui mừng như thế. Tôi ý thức rằng mình đã trở nên một thành viên của gia đình này sau nhiều tháng chung sống. Tôi được mọi người ôm chầm âu yếm, vồn vã liên tiếp đưa tôi thức ăn, những món nấu bằng gạo đỏ, và loại trà đặc biệt của Chiro làm bằng mật ngâm muối và rong biển, cho đến khi mặt mày tôi sượng lên vì phải giữ nụ cười trên miệng và những giọt nước mắt vui mừng ngập đầy mắt.

Ngài Shigeru càng trở nên xứng đáng với lòng thương yêu và trung thành của tôi. Sự dối lừa của các thúc phụ ngài làm tôi giận dữ, và cảm thấy lo sợ khi nghĩ đến âm mưu họ đang xếp đặt để đưa ngài Shigeru vào bẫy. Rồi đến vấn đề gã đàn ông cụt tay. Suốt cả buổi chiều tôi có cảm giác ánh mắt Kenji không rời tôi: Ông ta đang đợi để nghe chuyện ở lâu đài Otori, và tôi cũng mong chờ cơ hội kể cho Kenji và Ngài Shigeru. Nhưng khi giường chiếu trải

ra và người hầu rút lui thì đã quá nửa đêm, và tôi thấy lưỡng lự không muốn làm mất không khí vui vẻ với những tin xấu. Tôi không nói gì thêm và sửa soạn đi ngủ nhưng Kenji, người duy nhất còn tỉnh táo, nói chặn tôi lại khi tôi sắp tắt đèn, "Trước hết cậu phải kể lại những gì cậu nghe và thấy ở lâu đài."

"Hãy chờ đến sáng mai," tôi trả lời.

Tôi thấy khoảng tối sau ánh mắt ngài Shigeru sâu thêm. Một niềm thương cảm tràn ngập xâm chiếm tâm hồn và tôi cảm thấy tỉnh táo hẳn. Ngài Shigeru nói: "Chúng ta phải biết tin xấu nhất".

"Cái gì làm con ngựa sợ?" Kenji hỏi.

"Chỉ vì con hoảng lên. Nhưng khi con ngựa dụt lùi thì con thấy gã đàn ông cụt tay."

"Là Ando. Ta cũng thấy hẳn. Nhưng ta không thấy một dấu hiệu gì chứng tỏ là con cũng thấy."

"Hẳn nhận ra Takeo không?" Ngài Shigeru hỏi ngay.

"Hẳn nhìn chăm chú cả hai người một lúc rồi tảng lờ. Nhưng nội việc hẳn ta có mặt ở đây chứng tỏ hẳn đã nghe gì đó. Kenji nhìn tôi và nói tiếp. "Gã bán rong chắc đã tiết lộ điều gì rồi."

"Ta vui là thủ tục nghĩa tử đã xong," Shigeru nói. "Nó sẽ bảo vệ người trong chừng mực nào đó."

Tôi biết là mình phải tiết lộ cho ngài Shigeru những gì tôi đã lén nghe tại lâu đài, nhưng tôi cảm thấy khó khăn phải nói về âm mưu của thúc phụ ngài. Tôi mở lời: "Ngài Otori, xin tha lỗi cho con. Con đã lắng nghe các thúc phụ ngài bàn chuyện riêng tư."

"Có lẽ khi con đang đếm số người trong lâu đài. Họ bàn về cuộc hôn nhân phải không?" Shigeru thản nhiên.

"Hôn nhân của ai?" Kenji hỏi.

"Ta phải chịu một giao ước hôn nhân để hoàn tất liên minh với Tohan," Shigeru trả lời. "Tên của người đàn bà trong cuộc hôn nhân này là Shirakawa, đang chịu sự bảo trợ của ngài Noguchi."

Kenji nhướn mày nhưng không nói gì. Shigeru tiếp tục: "Thúc phụ ta đã nói rõ việc nhận Takeo làm nghĩa tử phụ thuộc vào cuộc hôn nhân này." Shigeru

nhìn chăm chăm vào khoảng tối trước mặt và hạ giọng, "Ta bị giăng co giữa hai bốn phận. Ta không thể hoàn tất cả hai, nhưng cũng không thể bỏ cái nào."

"Takeo nên kể những gì cậu ta nghe các ngài Otori bàn luận." Kenji nói nhỏ.

Tôi thấy dễ dàng hơn khi nói với Kenji. "Cuộc hôn nhân chỉ là cái bẫy. Mục đích là đưa ngài Shigeru đi khỏi Hagi, vì sự chống đối Tohan và hậu thuẫn của ngài có thể chia rẽ bộ tộc. Ai đó nói là Arai đang chống lại Iida ở phía Tây. Nếu bộ tộc Otori liên kết với Arai thì Iida sẽ bị thế gọng kìm." Giọng tôi vang lên và tôi quay về phía Shigeru: "Ngài Otori biết những chuyện này chưa?"

"Ta có liên lạc với Arai," Shigeru trả lời. "Con nói tiếp đi."

"Người ta đồn phu nhân Shirakawa mang sự chết chóc đến cho đàn ông. Thúc phụ ngài âm mưu..."

"Giết ta?" Shigeru hỏi một cách thản nhiên.

"Con không nên kể lại chuyện xấu hổ này," tôi thì thào, mặt nóng lên. "Chính các thúc phụ ngài đã thuê Shintaro."

Ngoài kia tiếng ve kêu chát tai. Tôi cảm giác mồ hôi đọng trên trán mình, đêm tối không trăng sao, thật gần và yên tĩnh. Mùi bùn nặng nề và cũ kỹ từ con sông bốc lên, cũ kỹ như sự phản bội.

"Ta biết các thúc phụ không ưa thích ta," Shigeru nói. "Nhưng thuê Shintaro ám sát ta! Họ phải xem ta thật là nguy hiểm cho họ." Ngài Shigeru vỗ vai tôi. "Ta phải cảm ơn Takeo nhiều. Ta vui vì sẽ có Takeo đồng hành đến Inuyama."

"Ngài đùa chằng," Kenji kêu lên. "Ngài không thể mang Takeo đến đó!"

"Có lẽ ta phải đi và ta sẽ cảm thấy an toàn hơn nếu có Takeo bên cạnh. Cậu ta giờ là con nuôi của ta, và phải tháp tùng theo ta."

"Thử để con lại đi!" Tôi thêm vào.

"Như vậy ngài định sẽ cưới Shirakawa Kaede?" Kenji hỏi.

"Ông có biết nàng ta không, Kenji?"

"Dĩ nhiên là tôi biết. Cô ta mới mười lăm tuổi và rất đẹp, người ta nói thế."

"Như vậy ta rất tiếc không thể lấy cô ta." Shigeru nói nhẹ nhàng như đùa. "Nhưng không sao nếu mọi người nghĩ là ta sẽ lấy nàng, ít nhất trong một khoảng thời gian. Điều đó sẽ đánh lạc hướng Iida, và sẽ cho chúng ta thêm vài tuần lễ."

"Điều gì ngăn cản ngài lấy vợ?" Kenji hỏi. "Ngài vừa mới nói là kẹt giữa hai bốn phận. Và ngài đã bằng lòng cuộc hôn nhân này để việc nhận con nuôi được trót lọt. Tôi hiểu Takeo là ưu tiên đối với ngài. Có phải ngài đã bí mật lập gia đình với ai đó?"

"Gần như vậy," Shigeru thú nhận sau một chút im lặng. "Chuyện này có liên quan đến một người khác."

"Ngài có thể cho biết là ai?"

"Ta giữ bí mật chuyện này đã lâu. Ta không chắc ta có thể tiết lộ bây giờ," Shigeru trả lời. "Takeo có thể nói cho ông hay, nếu nó biết."

Kenji quay về phía tôi. Tôi nuốt nước miếng và thì thào, "Phu nhân Maruyama?"

Shigeru mỉm cười. "Con biết đã lâu chưa?"

"Từ buổi tối chúng ta gặp phu nhân ở quán trọ vùng Chigawa."

Lần đầu tiên tôi thấy Kenji kinh ngạc đến thế. "Là người mà Iida say mê và muốn cưới làm vợ? Chuyện này đã kéo dài bao lâu rồi?"

"Ông sẽ không tin." Shigeru trả lời.

"Một năm? Hai năm?"

"Từ khi ta mới hai mươi tuổi."

"Đã gần mười năm!" Kenji dường như không tin một chuyện như vậy mà lão ta chẳng hay biết gì. "Thêm một lý do cho ngài ghét Iida." Kenji lắc đầu kinh ngạc.

"Chuyện này vượt quá tình yêu," Shigeru nói thong thả. "Chúng tôi còn là đồng minh. Phu nhân Maruyama và Arai kiểm soát vùng Seishuu và vùng tây nam. Nếu thêm bộ tộc Otori chúng ta có thể đánh bại Iida." Shigeru dừng lại một chút rồi nói tiếp. "Nếu Tohan chiếm được lãnh thổ của Otori chúng ta sẽ phải chứng kiến sự tàn bạo và bức hại mà Takeo đã trải qua ở Mino và đã được ta cứu thoát. Ta không thể đứng yên nhìn Iida áp đặt ý chí lên dân"

chúng của ta, nhìn quê hương ta bị tàn phá, làng xóm bị thiêu đốt. Thúc phụ ta, và cả Iida, biết rằng không bao giờ ta chịu khuất phục. Họ quyết tâm loại trừ ta. Iida đã mời mọc ta đi vào hang ổ của chúng, và khi đó chắc chắn sẽ tìm cách giết ta. Còn ý định của ta là lợi dụng cơ hội này để đạt mục đích. Đây chẳng phải là cách tốt nhất để lọt vào Inuyama hay sao?"

Kenji cau mày nhìn trừng trừng ngài Shigeru. Trong ánh đèn tôi có thể nhìn thấy nụ cười tươi của ngài Shigeru. Có cái gì đó khó cưỡng lại về con người ông ta. Lòng can đảm của ngài Shigeru như làm tim tôi bốc lửa. Tôi hiểu vì sao mọi người yêu mến ông ta.

"Những chuyện này không làm cho Bộ Lạc quan tâm," cuối cùng Kenji trả lời.

"Ta đã trung thực với ông; ta kỳ vọng tin tức này sẽ không lọt vào tai người khác. Con gái của phu nhân Maruyama đang là con tin trong tay Iida. Ngoài sự bí mật ra, ta còn cảm ơn nhiều về sự hỗ trợ của ông."

"Tôi chẳng bao giờ phản ngài, ngài Shigeru, nhưng cũng có lúc, như ngài đã từng nói, chúng ta rơi vào hoàn cảnh mà lòng trung thành của chúng ta bị phân chia. Tôi không thể giả vờ mình không phải là người của Bộ Lạc. Takeo là Kikuta. Sớm hay muộn thì Kikuta sẽ nhận là người của họ. Tôi chẳng làm gì để thay đổi chuyện đó được."

"Khi thời điểm đến thì Takeo sẽ tự quyết định lấy." Shigeru trả lời.

"Con đã thề trung thành với bộ tộc Otori," tôi nói. "Con sẽ không bao giờ rời bỏ nghĩa phụ, và sẽ làm bất cứ điều gì nghĩa phụ đòi hỏi."

Vì tôi đã thấy mình sẽ có mặt ở Inuyama, ở đó Iida đang lẩn trốn đằng sau cái sàn nhà biết hút tiếng chim họa mi.